

Uitleg van een bijbelgedeelte

**Toen zei Jezus
tegen hem: ‘Of ik
iets kan doen?
Alles is mogelijk
voor wie gelooft.
Meteen riep
de vader van
het kind uit: Ik
geloof! Kom mijn
ongeloof te hulp’**

(MARCUS 9:23-24)

Kom mijn ongeloof te hulp!

James Tissot, *De bezeten jongen aan de voet van de berg Tabor*

Op allerlei manieren hebben mensen zich in die vader herkend. En ze hebben zijn uitroep ervaren als tegemoetkoming in geloofsstrijd, als begrip voor twijfel en onzekerheid. Het is zo menselijk, want we weten het allemaal niet meer zo zeker. Dan helpt het als je iemand hardop die twijfel hoort verwoorden. De uitspraak van de vader is een eigen leven gaan leiden, alleen staat die niet op zichzelf.

Boos verdrietig

De aanleiding is namelijk helemaal niet zo begripvol en tegemoetkomend. Jezus' eerste reactie op de hulpvraag van de man voor zijn zoon is: wat zijn jullie toch een ongelovig volk. Hoelang moet ik nog bij jullie blijven? Hieruit spreekt teleurstelling, boosheid en verdriet, een mengeling aan gevoelens. De Heer laat hier duidelijk zijn emoties zien. Dat Hij lijdt onder ongelof van de mensen om hem heen. Ongeloof is wantrouwen, niet voor mogelijk houden, op een afstand houden, afwijzing laten zien.

Wie bedoelt Jezus dan met die ongelovigen? Dat zijn de tegenstanders die niets van Hem willen aannemen. Zij

gingen in discussie met de leerlingen van Jezus. Hun pogingen de jongen te genezen waren tot dan toe mislukt. En nu stelden vervolgens de wetgeleerden de vraag of de macht van Jezus wel zo ver strekte. Zeker nu zijn discipelen zelf ook machteloos stonden tegenover de ernstig gekwelde jongen. Het ontbreekt hen in feite allemaal aan geloof. Dat is typerend voor heel de generatie waarin Jezus optreedt.

Hulpvraag

Maar het raakt ook de vader zelf! Het probleem doet zich namelijk al heel lang voor met de jongen, sinds zijn kinderjaren. Waarom heeft hij niet eerder

pogingen ondernomen bij Jezus aan te kloppen, terwijl Hij in de buurt is? Opmerkelijk is vooral, hoe weifelachtig hij zijn hulpvraag stelt. *Hij vraagt of Jezus iets kan doen ...* Als het haalbaar is, heb dan medelijden. Dat klinkt bepaald niet sterk. Het is misschien beleefd, maar heel weifelend gezegd. Houdt hij het zelf wel voor mogelijk? De vader weet niet zo zeker of Jezus er wel iets aan kan doen, het valt te proberen. Vergelijk dat eens met anderen die bij Jezus komen: als u wilt, kunt u het! Of de Romeinse centurio: u hebt aan een woord genoeg. Spreek slechts een commando. Wat een uitzonderlijk geloof!

De Heer Jezus sluit ook aan bij de woorden van de vader ... of Ik iets kan doen? Weet je wel Wie je voor je hebt? Of Hij het kán is niet de juiste vraag. Alles is mogelijk voor wie gelooft! De HEER lijdt eronder dat mensen zo afstandelijk, afwijzend, en ongelovig met Hem omgaan. Het is Jezus maar ... niet meer en niet minder. Heeft deze generatie wel door, dat God zelf in hun midden is?!

Aanvechting

Voor alle duidelijkheid: er is het nodige begrip op te brengen voor de vader. Zijn geloof is zwaar beproefd met de ernstige lichamelijke en psychische ziekte van zijn zoon. Hoe menselijk is het dan om te kijken naar wat nog haalbaar en mogelijk is. Je wordt steeds voorzichtiger nog te geloven in herstel. Menselijk bezien blijft niet zoveel meer mogelijk. Maar Jezus reageert met: alles is mogelijk voor wie gelooft. De reactie van Jezus is schokkend en werkt trouwens ook als een schoktherapie. Want als

door een schok wordt de vader wakker en raakt hij doordrongen van zijn ongelooft! Als Jezus zegt: alles is mogelijk voor wie gelooft, roept hij in feite de man tot geloof. In plaats van te denken binnen de grenzen van wat haalbaar is, trekt Jezus de horizon open. Hij heeft een onbegrensde macht. Wat zou ooit zijne macht beperken?! *De vraag is niet of Hij het kan, maar of Hij het wil.*

Het woord van Jezus breekt iets in de vader en maakt veel los. En dan zie je scherp zijn geloofsworsteling. Heel eerlijk komt hij ervoor uit. Want de vader had kunnen meebewegen en gewenste antwoorden geven: 'Ja hoor, Jezus, ik geloof. Ik geloof zelfs heel erg sterk, geen enkele twijfel'. Maar dat zegt hij nu juist niet. Hij acht zichzelf niet ertoe in staat te geloven en komt tot zijn schrik erachter dat diep in hem ongelooft huist. Hij wordt aangevochten. Hij gelooft wel en gelooft ook niet. Eerst had hij Jezus beleefd op afstand gehouden. Maar nu komt hij veel dichterbij en stelt hij zich kwetsbaar op. Hij roept het uit, diep van binnenuit. Ik geloof ... HEER (in sommige handschriften klinkt die aanspraak Kurios), help mij in mijn ongelooft! Kom mijn ongelooft te hulp, *is in feite uiting van geloof.*

De vader komt met een schok tot geloof en beseft dan opeens hoe sterk zijn ongelooft is (geweest). Zijn geloof maakt hem bewust van zijn ongelooft. Hij erkent het, mijn geloof is zwak en piepklein. Maar wilt u mij helpen? Dat is reddend geloof, geloof in Jezus in plaats van geloof in jezelf. Hij komt tot de erkenning dat hulp voor zijn ongelooft minstens zo nodig is als hulp voor zijn zoon. Hij verliest schreeuwend zijn ongelooft. Want alleen Jezus kan hem daarvan afhelfen.

Behulpzaam

Voordat de jongen geholpen wordt, helpt Jezus dus zijn vader. Hij wordt gaandeweg tot geloof gebracht in zijn worsteling en uit zijn ongelooft geroepen. Jezus beantwoordt zijn hulpvraag dubbelop. De jongen die zo ernstig ziek was wordt op de been geholpen en herstelt volledig. Maar pas nadat het ongelooft van zijn vader is aangepakt. En dat gebeurt als illustratie bij het redden van ongelooft. Dan blijkt dat het niet alleen voor vader en zoon bedoeld is. De leerlingen hadden hem ook niet kunnen genezen, bij gebrek aan bidden en vasten. En heel de menigte was aan Jezus voorbijgegaan, miskende Hem, weigerde in Hem te geloven.

De vader is een tekenend en sprekend voorbeeld geworden. Zodat ieder gaat erkennen: wil ik van mijn ongelooft afgeholpen worden, dan heb ik Jezus als geen Ander nodig. Ieder mens heeft de neiging op zichzelf af te gaan. Voor wat wij haalbaar achten, voor wat wij voor mogelijk houden. Dan kunnen we zelfs de uitspraak van de vader gebruiken om ons achter te verschuilen. Zodat misschien de uitdrukking 'kom mijn ongelooft te hulp' populairder is geworden dan 'alles is mogelijk voor wie gelooft'! Het is de bedoeling dat Jezus je bij jezelf vandaan roept, zodat je je niet fixeert op wat wij nog binnen de grenzen van het mogelijke zien. Maar dat je meer naar Jezus ziet die onbegrensde mogelijkheden heeft. Als je naar jezelf kijkt, constateer je: ik ben niet gelovig genoeg, mijn geloof is maar klein. De uitnodiging om naar Hem op te zien staát. Hij is en blijft behulpzaam tot en met. ■